

УДК 159.922.4

Оксана Яремчук

КАРНАВАЛЬНІСТЬ ЯК ПРИНЦИП АКТУАЛІЗАЦІЇ ЕТНОКУЛЬТУРНОГО МІФОТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ОСОБИСТОСТІ

У статті обґрунтовуються тлумачення карнавальності як самоконструювання "Я" в парадигмі етнокультурної міфотворчості, співвідносяться функціональні рівні самоконструювання "Я" з можливими етапами актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості. Це дає змогу змодельовати процес актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості.

Ключові слова: карнавальність, самоконструювання "Я", парадигма етнокультурної міфотворчості особистості, актуалізація етнокультурного міфотворчого потенціалу.

Актуальність проблеми. Про сучасну західну культуру прийнято говорити як про постмодерністську. Високий ступінь міжіндивідуального та внутрішньоіндивідуального відчуження, з одного боку, і прагнення до діалогів на всіх рівнях, – з іншого, великою мірою зумовлюють її колорит. Крах традиційних цінностей та укладів, розмивання явних кордонів між дозволеним і недозволеним насправді не означають ослаблення внутрішнього зв'язку особистості з силами несвідомого, більше того, можна спостерігати збільшення потреби в контакт з ними завдяки карнавалізації буття. Людина як і раніше потребує обох комплементарних модусів психічного життя, – буднів та "антибуднів". Вони індивідуалізуються мірою того, як все більш індивідуальним (тобто менш колективним) стає існування особистості. Безумовно, карнавально-святкове життя, що було характерним для попередніх історичних епох, існує в імпліцитному стані і зараз, але слід звернути увагу на те, що карнавальність, порівняно з минулими епохами, "перекочувала" у повсякдення. Тому її катарсичні ефекти потребують нового осмислення. В термінах М. Бахтіна, слід віднайти новий хронотоп, що надасть можливість індивідуального або колективного катарсису. На нашу думку, етнокультурна міфотворчість особистості та спільноти забезпечує свого роду "антибудні", в ній яскраво виявляються риси карнавалу. Таким чином, за допомогою принципу карнавальності можливо актуалізувати етнокультурний міфотворчий потенціал особистості.

Мета статті: розробити механізми актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості на основі принципу карнавальності.

Завдання: 1) Обґрунтувати тлумачення карнавальності як принципу самоконструювання "Я" в парадигмі етнокультурної міфотворчості; 2) співвіднести функціональні рівні самоконструювання "Я" з можливими етапами актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості; 3) змодельовати процес актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості.

Обґрунтуймо тлумачення карнавальності як принципу самоконструювання "Я" в парадигмі етнокультурної міфотворчості. Етнокультурна міфотворчість особистості – це процес створення суб'єктивного міфологічного простору, що корелює з визначеним типом культурно-історичного, етносоціального й екзистенціального досвіду, відбитого в різних текстах (наративах, поведінці і, ширше, у життєвому шляху в цілому). У плані взаємодії з історичною традицією етнокультурна міфотворчість особистості може наближатися до екзистенціального проектування особистості, і тоді суб'єкт вибудовує свій життєвий світ відповідно до досягнень, проблем та перспектив спільноти, з якою він себе ідентифікує. Отже, етнокультурна міфотворчість містить у собі символи та смисли ініціації, а також імпліцитно включає зв'язок між особистісним, суб'єктним, спільнотним. Цей факт дозволяє припустити до речності застосування до вивчення цього феномену принципу карнавальності. Перш за все тому, що в межовому досвіді, до якого можна віднести й карнавальність, завжди переживаються просторово-часові розриви, і тому він є справжньою мандрівкою, переходом з однієї реальності до іншої, в якій людина відчуває злиття, єдність своєї окремішності й колективу, більше того – усього сущого. По-друге, карнавал – це свято, а простір і час святкового життєвого світу – сакральні, бо вони пов'язані з кінцем й початком, моментом створення світу. М. Бахтін називає цей простір простором, що перепплавляє старе в нове, "умертвлює й водночас народжує", не даючи нічому увічнитись [1]. Тобто, акцентується своєрідна колективна ініціація в ході карнавалу. По-третє, важливо підкреслити, що потреба в карнавальності реалізується, перш за все, у соціумі, в інтерсуб'єктивному просторі, який у термінах постмодерну є інтертекстуальним. І по-четверте, слід врахувати екологічність карнавального стану. Дійсно, карнавальний стан – це різновид так званих пікових переживань, які характерні для самореалізованої особистості. Пікове переживання, за А. Маслоу, може бути лише позитивним та очікуваним і ніколи не буває негативним і небажаним. Під час перебування в піковому стані буття сприймається в цілісності: "...в моменти пікових переживань індивід уподібнюється до Бога...особливо у своєму люблячому, незасуджувальному, співчутливому, можна сказати, веселому сприйнятті світу й людської істоти у їхній повноті й цілісності..." [4, с. 130]. Отже, потреба карнавальності відповідає глибинному бажанню радіти життю, ототожнюватися зі Всесвітом. "Людина і світ стають дедалі подібнішими одне до одного в міру того, як вони рухаються до достотності" [4]. Отже, коли ми говоримо про потребу карнавальності, зовсім не обов'язково мати на увазі бразильські чи венеціанські карнавали, українську "Маланку", одеську "гуморину". На сьогодні головне не типова для багатьох, звична форма святкування, а внутрішній психологічний зміст потреби у карнавальності [7], що спонукає до етнокультурної міфотворчості особистості. Як зазначає Ю. Андрухович, карнавал – це "безперестанне жонгливання суттю". На нашу думку, створюючи свято, людина ніби акцентує певні можливості, наголошує ключові моменти

життя у своєму авторському баченні. Карнавальні образи допомагають оволодіти процесом становлення дійсності, а саме змістом і напрямом цього процесу, – вважав М. Бахтін [1]. Отже, переживання свята стає для людини особливим переживанням власної суб'єктності, своєї унікальної ролі у світобудуванні.

Тепер слід пояснити, **як принцип карнавальності пов'язаний з самоконструюванням "Я"**. Серед багатьох аспектів цього постмодерністського проекту особистості, на наш погляд, слід виокремити наступні: по-перше, самоконструювання "Я" – це постійне смислотворення себе в наративі – як необоротного, спонтанного, множинного; по-друге, підчас самоконструювання "Я" очевидні варіанти розгортання суб'єктивного смислу в інші виміри, що стимулює особистість до постійної творчості себе й саморефлексування. Отже, ми вважаємо, що самоконструювання "Я" дозволяє задіяти енергії глибинних рівнів особистості (колективного та особистого несвідомого), прокласти місток між ідентифікацією, здобутою завдяки соціалізаційним впливам, та культурним соціогенезом особистості, в основі якого лежать процеси етнокультурної та індивідуальної авторської міфотворчості. У схожому контексті В. Кабрін говорить про транскомунікацію – процес спілкування між інакшими і різнопорядковими суб'єктами в інтра- та інтерперсональних планах, наддинамічний сенсотвірний процес гармонізації різнорівневих світів людини, що відкриває в ній сенсову єдність мікро- і макрокосму, виводить її в транскомунікативні світи психологічного універсуму особи [2, с. 54]. Таким чином, самоконструювання "Я", на наш погляд, очевидно має яскраво виражені риси карнавальності, які постають у гармонізації різнорівневих світів людини. Цікавим доповненням до цього є проникнення свята у будні, що подається в термінах іграїзації повсякденного життя. Іграїзація – особливий стиль, що передбачає парадоксальне поєднання серйозного та кумедного, реального та віртуального, чуттєвого та інтелектуального, організаційного і дезорганізаційного, раціонального та ірраціонального [3]. Пам'ятаючи про те, що повсякденність – це світ безпосередності, почування, прагнення, фантазування, у якому особистість переживає культуру, залежить від неї і впливає на неї [8], можна припустити, що іграїзація повсякденності проявляє перехідні, межові стани самоконструювання "Я". Це уможливорює етнокультурну міфотворчість в повсякденному життєздійсненні особистості. Цікавий хронотоп повсякденності: у ньому – й минуле й майбутнє – у вигляді уявлень та спогадів, тут історія і традиції сім'ї, спільноти, культури. Саме тут найяскравіше відбувається вплив колективного несвідомого на окрему особистість, відображені найглибші, архаїчні його пласти. Повсякденність – це спільний простір життєздійснення всіх представників певної культури, які навзаєм є частиною "біографічної ситуації" одне одного [7]. Отже, звернення до етнокультурної міфотворчості доповнює природність буденного життя зв'язком з першоджерелами, які сповнені сакрального, життєрадісного та об'єднувального пафосу, реалізує потребу небуденності і створює передумови для трансцендування, нескін-

ченно виходу за власні межі, який є найвищою свободою саморозвитку [7, с. 284]. Отже, карнавальність як і самоконструювання "Я", спонукає особистість до смислопородження як перманентної характеристики її існування, що виявляється у створенні непередбачуваних, нетривіальних текстів (Ю. Лотман), – це схоже на породження нових смислів у грі. Отже тлумачення карнавальності як самоконструювання "Я" в парадигмі етнокультурної міфотворчості співвідносно з постмодерністською грою – відкритою структурою, яка з готовністю приймає в себе голоси контекстів.

Тепер *співвіднесімо функціональні рівні самоконструювання "Я" з можливими етапами актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості*. Для цього пояснимо наші позиції стосовно самоконструювання "Я" на таких рівнях, як ідентифікація, культурний соціогенез, індивідуальний авторський міф, особистий міф, особисте та колективне несвідоме. Почнемо з рівня ідентифікації. Звісно, основною площиною вияву самоконструювання "Я" є саме ідентифікація особистості: особистісна та соціальна, яка, в свою чергу, представлена як гендерна, професійна, етнічна, з поколінням, культурно-релігійна, сімейно-родова, соціально-класова, регіональна. Як відомо, в постмодерністському тлумаченні як особистісна, так і соціальна ідентичність подаються як вкрай розмиті. На наш погляд, їх можна і потрібно конструювати в процесі міфотворчості. Перспективи конструювання ідентичності – у поєднанні соціалізації та культурного соціогенезу особистості, внаслідок чого ідентифікація набуває багатовимірності й глибини, дозволяючи постмодерністській особистості стати суб'єктом культуротворчості та автором індивідуального міфу. Як відомо, особистісна ідентичність – це відчуття й переживання свого глибинного ества, самості, тобто, це суб'єктивна констатація своєї окремішності від решти світу. Соціальна ідентичність, в свою чергу, базується на основі переживання належності до спільноти, відчуття істотної психологічної близькості або подібності її членів, їх прихильності до однакових цінностей та ідеалів. Як ми вважаємо, зараз виникає новий тип зв'язку між соціальною ідентичністю й особистісною ідентичністю, який полягає в тому, що ідентифікація зрілої особистості, яка виступає автором власного життєвого світу, є творчим процесом, в результаті якого власне "Я" розширюється до меж спільноти. Іноді це виглядає як деперсоналізація, але йдеться про поглиблення, а не втрату ідентичності, тому що особистість виступає медіатором соціальних "викликів" постмодернізму, з одного боку, й інтенцій власного несвідомого, – з іншого. І це знаменує собою перехід до нового, адекватнішого для сучасної ситуації рівня їх взаємодії [6, с. 249-250]. Науковою реакцією на такий стан речей є розробка категорії "колективний суб'єкт". У зв'язку з цим слід уточнити взаємовідношення колективного та індивідуального суб'єктів, яке розглядається в інтерсуб'єктивному середовищі. В нашому розумінні, йдеться про потенційне наповнення індивідуального змістами інтерсуб'єктивного простору, і це надає можливість синтезувати почуття "Ми", що і є

підставою колективної суб'єктності. Не останню роль в цьому відіграє зв'язок з колективним несвідомим, архетипне підґрунтя якого активізує єдність цінностей, ідеалів та образів майбутнього. Отже, *ідентичність з позиції теорії етнокультурної міфотворчості може розглядатися як результат самоконструювання "Я", складовими якого виступають рольові очікування традиційної культури, глибинні процеси становлення самості, виклики постмодерністського соціуму з акцентами на незавершеності, багатовекторності ідентифікації. Такий погляд на самоконструювання "Я" дозволяє розширити уявлення про авторство власного життєвого шляху, вбачаючи в особистості автора-міфотворця, здатного синтезувати у просторі "Я" різноманітні тенденції сучасного динамічного непередбачуваного світу.*

Отже, для постмодерністської особистості актуальним виявляється шлях набуття власної ідентичності через культурний соціогенез. Чому йдеться саме про культурний соціогенез як доповнення до соціалізації особистості? Культурний соціогенез – це вибіркове засвоєння певних соціалізаційних впливів. Основним принципом культурного соціогенезу є резонанс внутрішніх інтенцій з певними культурними зразками, які існують у соціалізаційному просторі. На основі цього резонансу виробляються суб'єктивні смисли самоздійснення особистості (освоєння культури). В результаті культурного соціогенезу у колективне поле досвіду спільноти додаються продукти індивідуального процесу самореалізації в даній культурі у вигляді авторських текстів.

Наступним етапом самоконструювання "Я" є індивідуальний авторський міф. Зрештою він є результатом авторського бачення власного розвитку в полі культурних смислів, тобто наслідком процесу культурного соціогенезу. Індивідуальний авторський міф – це переважно усвідомлюваний суб'єктом трансцендентний акт цілісного осягнення суб'єктивного екзистенціального досвіду (зокрема особистої міфології, особистісних змістів, свого покликання, і т. ін.), що об'єктивується найчастіше в автонаративі. Отже, індивідуальний авторський міф виступає як діалог суб'єкта культуротворчості з несвідомим у міфологічному наративі, в ході якого відбувається осмислення. Тобто, індивідуальний авторський міф – це суб'єктний варіант особистого міфу, пізнаючи який шляхом інтерпретації автонаративу, особистість розширює межі уявлень про власний внутрішній та зовнішній світи. Найяскравішим проявом індивідуального авторського міфотворення є творчість життєвого шляху, коли людина спрямовує внутрішні інтуїтивні перспективи самоосягнення на власне повсякдення, розрізняючи в ньому особисту міфологію. Отже, наступним етапом самоконструювання "Я" є особисті (персональні) міфи. Вони зазвичай трактуються як ззовні задані стосовно суб'єкта сюжету або канва його життя, певні "онтологічні змісти" життєздійснення. Особистісна міфологія транслює архетипні змісти з колективного несвідомого в ціннісно-смысловий простір особистості згідно з актуальним етапом її індивідуалізації. Назагал, особистий міф – це смыслове утворення, проте ці смисли невідрефлексовані, неструктуровані,

оформлені поза процесами розуміння ("плинні" смисли). Відомо, що персональні міфи проявляються в індивідуальних метафорах, які потенційно можуть стати наративами. Наративізація цих метафор ініціює процес смислоутворення, який поживляє зв'язок з особистим несвідомим.

Отже, наступний рівень самоконструювання "Я" – особисте несвідоме – індивідуально призначені саме цій особистості архетипні патерни, що є заломленням архетипів духовного самовдосконалення людини взагалі. Воно виступає медіатором між колективним несвідомим та особистим міфом (задає послідовність архетипних образів, які виникають у свідомості при поживленні творчої активності). Кінець кінцем, особисте несвідоме розчиняється у колективному, хоча можна сказати, що воно з нього випливає. Наступним рівнем самоконструювання "Я" є рівень колективного несвідомого – глибинний рівень життєздійснення "Я", представлений архетипами (програмами розгортання можливостей духовного вдосконалення людства). Архаїчні міфи – космогонічні, антропогонічні, міфи про героїв – можуть розглядатися як зразки цілісного проявлення колективного несвідомого у поєднанні Всесвіту і людини. Невипадково вони є потужним психотерапевтичним ресурсом в ситуаціях життєвих криз.

Важливо підкреслити, що колективне несвідоме як рівень самоконструювання "Я" має такі властивості:

- Трансгресивність – принцип "що наверху, те й внизу", або "все в одному, одне у всьому"
- Нумінозність – сакральність, безапеляційне підкорення людини архетипним енергіям, відчуття їх глибинної істинності
- Здатність постійно розгортатися в міфах та ритуалах – індивідуальних і колективних
- Синхроністичність – постійно діючий творчий принцип, що впорядковує події "нефізичним" (непричинним) шляхом тільки на підставі їх смислів та пов'язує події незалежно від їх розділеності в часі і просторі. Синхроністичність, на наш погляд, має великий евристичний потенціал у поясненні процесу етнокультурної міфотворчості особистості [9].

Враховуючи зазначені вище рівні самоконструювання "Я", слід зауважити, що розгубленість людини в епоху постмодерну скоріш за все пов'язана з необхідністю прийняти "виклики" мінливого світу, в якому відбуваються тектонічні зрушення і народжується новий глобальний міф. Тобто, особистість залишається наодинці з архетипними енергіями нового світовідчуття. У зв'язку з цим, конче необхідно актуалізувати етнокультурний міфотворчий потенціал особистості, що, в свою чергу, допоможе віднайти власний центр й сконструювати власну соціальну та індивідуальну ідентичність.

3. Для того, щоб змоделювати процес актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості, ми використовуємо наочне зображення основних *рівнів самоконструювання особистості*, які пос-

тають у вигляді своєрідної мандали, що перебирає на себе кольори веселки. Це метафора спадання енергії від центру (ядра) – колективного несвідомого, який позначений червоним, до рівня ідентичності, який позначений фіолетовим кольором. Між ними – як окремі етапи розгортання архетипних енергій – подаються: особисте несвідоме (жовтогарячий), особистий міф (жовтий), індивідуальний авторський міф (зелений), простір культури, в якому здійснюється культурний соціогенез особистості, – синій. Запропонована метафора веселки допомагає краще уявити, що окремі етапи розгортання етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості є закономірними синтезами архетипних енергій попереднього та наступного рівнів самоконструювання "Я". Наприклад, ключовим моментом актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості є індивідуальний авторський міф. Його місце в моделі – посередині між колективним несвідомим та особистістю в її тілесності. Невипадково він позначений зеленим кольором, який символізує інтелектуальний, сапієнський аспект життєздійснення особистості. В моделі рівень індивідуальної міфотворчості розташовано між культурним соціогенезом та особистим міфом, тобто між синім та жовтим полем. Саме на перехресті цих двох кольорів та якостей (культура та особистісне несвідоме) народжується психічний феномен, який спроможний внести нові смисли в культуру та очистити поле особистого несвідомого, гармонізувати особистий міф. Цікавим в моделі є те, що її кольори повторюються в зворотному порядку на межі ідентичності з тілесністю. Цей факт уможливорює трактування особистісної та соціальної ідентичності як вершини розвитку свідомості та інтелекту, даних людині завдяки потенціалу її онтогенезу. Тобто, можна припустити, що послідовне чергування кольорів на рівні тілесної оболонки людини є відображенням в її мікрокосмі процесів і тенденцій, що розгортаються на рівні макрокосму (колективного несвідомого). Така аналогія полегшує сприйняття актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості як встановлення резонансу між особистістю та Всесвітом, що мало місце зокрема у карнавальних дійствах. З огляду на це, ми пропонуємо соціально-психологічні механізми розгортання етнокультурної міфотворчості, які відповідають визначеним рівням самоконструювання "Я". *По-перше, психо-історична реконструкція архетипу Світового Дерева, як освоєння фундаменту етнокультурної міфотворчості на основі міфолого-релігійних текстів різних етнічних традицій.* Цей рівень відповідає червоному полю моделі і передбачає безпосереднє звернення до архетипів колективного несвідомого, що зафіксовані в сакральних текстах. На базі міфологічних образів Дому, Дерева та Людини, особистість, виконуючи модифіковану нами методикау Дж.Бука, створює емоційно-ціннісний зв'язок з центром власного внутрішнього світу.

По-друге, психорезонанс як прояв певних звукових архетипів, що і становлять основу особистого несвідомого (наступного рівня розгортання архетипного ядра). Ми пропонуємо освоїти цей рівень на основі етнокультурної міфотворчості в музиці. Досліджуючи змістові та дина-

мічні ознаки музичної міфотворчості окремого композитора, ми звертаємо увагу на музичні архетипи та їхній вплив на особистість. Для цього пропонуємо використовувати певні музичні твори, а особливо вокальні цикли (зокрема, "Прекрасна мірошничка" Ф. Шуберта). Це зумовлено посиленням психорезонансу з глибинними рівнями несвідомого завдяки дії не тільки звуків музичних інструментів, а й живого людського голосу, що доносить до слухача певні смисли у вокальних текстах.

По-третє, механізм катарсису як ініціації суб'єкта на новому рівні міфотворчості завдяки роботі з архетипом Тіні. Цей механізм актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу співвідноситься з рівнем особистого міфу. Опрацювання індивідуальної міфології надприродного дозволяє пожвавити трансформацію особистого міфу. Зокрема нами проводилося дослідження міфологеми чорта в самосвідомості сучасної особистості на матеріалі сприйняття й дописування фольклорних текстів (українських казок).

По-четверте, механізм сповідальності, що стимулює створення індивідуального авторського міфу. Цей механізм актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості апелює до філософської та літературної сповіді як своєрідного жанру розвитку самосвідомості європейської людини в культурі [5]. Зокрема, цей механізм розроблений нами на основі запитань, які ставив собі Августин Блаженний у власній сповіді. Важливим наступним етапом є формування ідеального образу себе як орієнтира творчого саморозвитку: тобто особистість визначає ключові архетипи власного життєвого шляху і подає їх у міфологічному тексті, надаючи певний запит до особистого несвідомого. Цей текст і є тією основою, на якій відбувається індивідуальне авторське міфотворення.

По-п'яте, символотворчість та смислоутворення як механізми актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості, що дозволяють привнести новий зміст в поле культури та історії й урізноманітнити процес культурного соціогенезу наступних поколінь. Цей механізм, зокрема, реалізується у розробленій нами дослідницькій програмі "Культурно-історичний потенціал української молоді". Вона базується на спадкоємності історичної традиції як міфотворчості, пожвавленні етнічних констант і тих образів та символів, які їх виражають. Потім на цій основі опрацьовується культурна тема етносу та її сучасне заломлення у вигляді національного міфу. З метою смислоутворення в українській історії використовується ідентифікаційна матриця видатних особистостей етнокультурної спільноти, а також конструюється позитивний міфологічний наратив української історії. Важливо, що на цьому етапі самоконструювання "Я" особливо яскраво проявляється спільний вчинок представників спільноти, тобто етнокультурна міфотворчість особистості як суб'єкта відбувається завдяки спільно-вчинковій активності з колективним суб'єктом. Продуктом цього спільного вчинку є індивідуальний авторський міф.

По-шосте, *екзистенційне проектування особистості як автора власного міфу в поле етнокультурної спільноти*, що, в свою чергу, сприяє конструюванню соціальної ідентичності особистості та покоління. Тобто, цей механізм актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу співвідноситься з рівнем ідентифікації в моделі самоконструювання "Я". Практичним заломленням цього механізму є створення етнічного автонаративу "Я в українському сьогоденні та майбутньому". Синтезування консолідуючого національного міфу на основі етнічних автонаративів учасників спільного вчинку дозволяє формувати соціальну ідентичність молодого покоління.

Висновок. Отже, постмодерністська особистість, яка характеризується як особистість із відсутньою чіткою структурою, ризома, в якій центр, "стрижень" відсутній, може набувати власного центру. На наш погляд, це уможлиблюється завдяки актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу у поєднанні з постмодерністською чутливістю. Набутий центр не створює перепон процесам самоконструювання "Я", а, навпаки, активізує їх.

Карнавальність, виступаючи як міфоритуальна активність особистості в повсякденні, може бути основою для актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості. Це стає можливим завдяки тому, що самоконструювання "Я" відбувається за принципом карнавальності, який ми формулюємо наступним чином: спілкування між інакшими і різнопорядковими суб'єктами в інтра- та інтерперсональних планах, наддинамічний сенсотвірний процес гармонізації різнорівневих світів людини, що відкриває в ній сенсову єдність мікро- і макрокосму.

Логіка актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості передбачає встановлення зв'язку ідентифікації особистості з рівнем колективного несвідомого через індивідуальну авторську міфотворчість, послідовно синтезуючи його енергії в особистому несвідомому, особистому міфі, індивідуальному авторському міфі, полі культури (культурний соціогенез) і, зрештою, конструювання соціальної ідентичності.

Додаток 1

Етапи актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості

Самоконструювання "Я" за принципом карнавальності

Додаток 2

Рівні самоконструювання "Я"	Механізми актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості у спільному вчинку з колективним суб'єктом
<i>Колективне несвідоме</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Психо-історична реконструкція архетипу Світового Древа, як освоєння фундаменту етнокультурної міфотворчості на основі міфолого-релігійних текстів різних етнічних традицій.
<i>Особисте несвідоме</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Психорезонанс як прояв певних звукових архетипів, що становлять основу особистого несвідомого.
<i>Особистий міф</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Механізм катарсису як ініціації суб'єкта на новому рівні міфотворчості завдяки роботі з архетипом Тіні.
<i>Індивід. авторський міф</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Механізм сповідальності, що трансформує особистий міф в індивідуальний авторський міф.
<i>Культурний соціогенез</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Символотворчість та смислоутворення як механізми актуалізації етнокультурного міфотворчого потенціалу особистості, що дозволяють привнести новий зміст в поле культури й урізноманітнити процес культурного соціогенезу наступних поколінь
<i>Конструювання соціал. ідентичності</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Екзистенційне проектування особистості як автора власного міфу в поле етнокультурної спільноти

1. Бахтин М.М. Творчество Франсуа Рабле и народная культура средневековья и Ренессанса / М.М. Бахтин. – М. : Худож.лит., 1990. – 543 с.
2. Кабрин В.И. Коммуникативный мир и транскомуникативный потенциал жизни личности: теория, методы, исследования / В.И. Кабрин. – М. : Смысл, 2005. – 248 с.
3. Кравченко С. А. Играизация российского общества (К обоснованию новой социологической парадигмы) / С. А. Кравченко // Общественные науки и современность. – 2002. – № 6. – С. 143–155.
4. Маслоу А. Психология бытия / А. Маслоу. – М. : Рефл-бук; Киев : Ваклер, 1997. – 304 с.
5. Старовойтенко Е. Б. Культурная психология личности: монография / Е.Б. Старовойтенко. – М. : Академический Проект; Гаудеамус, 2007. – 310 с.
6. Сушков И.Р. Психологические отношения человека в социальной системе / И.Р. Сушков. – М. : Ин-т психол.РАН, 2008. – 412 с.
7. Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості: у межах і за межами буденності / Т.М. Титаренко. – К. : Либідь, 2003. – 376 с.
8. Шюц А. Структура повседневного мышления / А. Шюц // Социологические исследования. – 1988. – № 2. – С. 129–137.
9. Юнг К. Г. Синхронистичность: акаузальный объединяющий принцип / В сб. К. Г. Юнг. Синхронистичность. — М. : "Рефл-бук", К. : "Ваклер", 1997. – 375 с.

The article settle the interpretation of carnival as self-construction in the paradigm of ethno-cultural myth-making, correlate functional level of self-construction with possible stages of actualization ethnocultural myth creativity potential of the individual. This allows you to simulate the process of updating ethnocultural myth creativity potential of the individual.

Keywords: "carnival", "self-construction", "individual" myth-making paradigm of ethno-cultural identity, "Update ethnocultural myth creativity potential".